

Eliška Zářecká: Živá voda

Pramen vody s příjemným šuměním plnil umyvadlo. Zlaté rybičky na kachlících, kterými bylo umyvadlo obložené, zamrskaly ploutvemi a celé šťastné dováděly ve zčeřené vodě.

Byl to krásný výjev, který sledovala holčička s černými vlásky. Opírala se o okraj umyvadla a nadšeně pozorovala dovádění rybek. Oči jí zářily štěstím, když její drobná dlaň zčeřila hladinu a prsty se dotkly lesklých zlatých šupin.

„Bessy! Kde zas vězíš?“ jako vždy ten kouzelný okamžik pokazila její matka. Vtrhla do koupelny a zamračila se na dceru. „Co tu děláš? Vždyť víš, že vodou musíme šetřit.“

„Jen si hraju,“ bránila se holčička. Nechápala její výčitky. Vodu přece měli. Pokaždé, když otočila kohoutkem, tekla z něj průzračný proud.

Matka pohledem přejela celou koupelnu. Na malém prostoru se tísnila pračka, sprchový kout a několik poliček s kosmetikou, ale i přesto tu bylo uklizeno. Celkový dojem kazilo jen to, že se kvůli nedostatku vody místnost skoro vůbec nedala používat. Jen jednou či dvakrát denně tekla z kohoutků voda zakalená rzí z trubek. Matka věděla, že má malá Bessy velkou fantazii, přesto – nebo právě proto – to nebylo místo, na kterém by osmileté dítě mělo najít ideální zábavu.

„Jistě,“ popadla dceru za ruku a odváděla ji pryč, „ale teď bys už měla jít do postele.“

Bessy otráveně ohrnula spodní ret. Nerada spala. Nějakým záhadným způsobem měla stále dost energie. Přesto neprotestovala. Dokázala se v noci zabavit líp než ve dne.

„Dobrou noc, maminko,“ broukla Bessy a rychle vlezla pod peřinu. Její neobvyklá ochota vzbudila v matce stín podezření.

„Bess, brala sis teď večer léky?“ zeptala se podezíravě.

„Ano, maminko,“ odpověděla dívčinka dotčeně. Samozřejmě lhala. Večerní dávka léků ležela na dně odpadní roury pod dřezem. Vždycky se těch příšerných pilulek nenápadně zbavila. Kdyby je spolkla, mohla by na noční zábavu zapomenout.

Jako vždy ještě asi hodinu ležela. Jen co se z jejich ložnice ozvalo dvojí tiché chrápání a holčička poznala, že je bezpečné vstát, svlékla si pyžamo a vytáhla ze skříně své oblíbené šortky a tričko.

Co nejtíšeji otevřela dveře na terasu a protáhla se ven. Vzduch byl oproti denním vedrům překvapivě chladný. Bessy zima nevadila. Zvykla si na ni během svých výprav.

Stejně jako každou noc seběhla po schodech z terasy a pokračovala dál do tmy. Věděla, kam jde. Tuto trasu využívala tak často, že by jí prošla i poslepu. Což vlastně dělala, protože s sebou nevezala žádnou baterku či jiný zdroj světla.

Po chvíli se před ní objevily záblesky. Podle nich poznala, že už je u cíle.

Bessy se zastavila na bahnitém břehu lahvově zeleného jezera a nedočkavě se rozhlédla po okolí. Svého kamaráda, se kterým se tu setkávala, ovšem neviděla. Trochu ji to znepokojilo. Ačkoli znala jezero dobře, s jeho doprovodem si připadala jistější.

Chvíli pátrala po břehu, než našla svoji loďku. Byl to vlastně jen malý vor svázaný z větví. Místo pádla jí posloužil kmen mladého stromku. Přestože bylo plavidlo dost vetché konstrukce, nasedla na něj bez jakýchkoli obav. Přece jen už jí vor dlouho sloužil bez potíží.

Zabrala pádlem a vyrazila směrem ke středu jezera. Šlo to pomalu, kalná voda kladla jejím záběrům odpor. Bessy však byla zvyklá, věděla, co má dělat a jak, aby se dostala na místo, na které se dostat chtěla. Pádlovala pomalu, aby neupozornila obyvatele hlubin na svoji přítomnost. I tentokrát však měla štěstí. Nikdo si chatrného voru plujícího po nehybné hladině nevšiml.

Ve tmě před vorem se objevila temná silueta. Tyčila se nad vodou jako neznámé monstrum, které se vynořilo z jejích černých hlubin. Jak se blížila, ztrácela svoji temnost a děsivost. Byl to ostrov ležící uprostřed jezera. Brzy už byl tak blízko, že se daly zpozorovat slabě fosforeskující houby rostoucí na jeho březích.

V kamenitém břehu ostrova byl zapuštěn železný kruh s provazem, na který svůj vor přivázala. Kdyby o něj přišla, nejspíš by se už zpátky nedostala. Nedočkavě vyšplhala po srázu nad kotvištěm a konečně stála na místě, které tolik milovala.

Ostrov byl úžasné místo. Nejen na kamenech, ale i na zemi rostly fosforeskující houby, které osvětlovaly okolí svým jemným světlem. Dokonce i mech, který pokrýval skoro celý ostrov, slabě světélkoval. Nad mechovým kobercem se skláněly mohutné staré vrby, jejichž větve se téměř dotýkaly země.

Bessy se rozběhla po břehu s rukama rozpaženýma do stran. Dlaněmi rozhrnovala hustou oponu vrbového proutí. Šťastně se smála, když jí mezi prsty proklouzávaly pružné úponky a pak se pomalým kývavým pohybem vracely zpět do své původní polohy.

Kolem hlavy jí proletělo hejno velkých nočních motýlů. Holčička se rozesmála a vzhlédla k obloze, kde hejno zmizelo, a oběma rukama zamávala vzdalujícím se odleskům křídel.

Tady byla šťastná. Jenom tady měla svou volnost a mohla si dělat, co chtěla. Jako by jí noc otvírala zamřížované dveře cely, ve které byla celý den lapená. Myslela jen na svou volnost, ne na to, že se mříže ráno zase spustí.

Rozběhla se skrz vrbový les dál, do míst, která dosud neznala. Vrbový les začal řídnout, až zmizel docela. Za nimi se terén zvedal do prudkého kopce. Škrábala se po svahu nahoru, natěšená, co se ve tmě nad ní asi skrývá.

Konečně se svah přehoupl v rovinu a Bessy se mohla rozhlédnout po místě, které objevila. Ocitla se na mýtině mezi starými vzrostlými stromy. Kmeny staletých velikánů obepínaly fialové šlahouny lián, mezi kterými rostly červené svítící houby.

Ale to nejúžasnější, co tu objevila, nebyly stromy, ale kameny. Žulové kvádry naskládané přes sebe a porostlé světélkujícím lišejníkem jako by přišly z jiného světa. Bessy je ohromeně obešla ze všech stran. Přímo ji svrběly prsty, jak zatoužila na ně vylézt. Její dobrodružná duše objevila něco, co nemohla nechat jen tak.

Když však vzhlédla vzhůru, aby se podívala, kudy by mohla vylézt, všimla si něčeho na nebi. Začalo blednout. Její výprava byla u konce.

Odtrhla toužebný pohled od kamenů a rozběhla se směrem, odkud přišla. Zastavila se až u okraje ostrova, aby nabrala dech.

Shlédla dolů k vodě, aby našla nejlepší místo pro sestup a lekla se. Její vor byl odvázaný a pohuboval se na hladině několik metrů od břehu.

„Lekla ses?“ ozval se pobavený hlas. Ve vodě vedle voru se objevila hlava. Byl to bledý tvor s netečnými rybíma očima a slizkou kůží. Dlouhýma šupinatýma rukama s ostrými blanitými prsty postrkával svázané větve zpět ke břehu. Kalná voda skrývala jeho zavalité tělo a žabí nohy, kterými šlapal vodu. Byl to jezerní ďas. Tito tvorové žili v hlubinách a živili se vším, co našli. Lidským masem by rozhodně nepohrdli.

Holčička se vesele zasmála. „Lu! Ty ses vrátil.“

Pravé jméno jezerního ďasa znělo Luarac, to však bylo pro Bessy špatně vyslovitelné, a proto mu jméno zkrátila. Luaracovi to nevadilo. Bez své lidské kamarádky by byl úplně sám. Žil osaměle v mělčinách kolem ostrova. Jezero bylo ďasů plné, ale všichni žili v hloubce, byli draví a nepřátelští. On byl jiný, proto ho vyloučili.

„Vrátil,“ zabručel tvor, „bratři dali jasně najevo, že nejsem vítaný.“

„Máš přece mě,“ chlácholila ho Bessy, „já tě mám ráda.“

„Já vím,“ Luarac polkl, až se mu zatřásly všechny brady, které měl, „ale můj druh je přeci jen můj druh. Patřím k nim.“

„Proč si tu tak dlouho nebyl, Lu?“ zajímala se holčička, „chyběls mi.“

„Tys sem jezdila beze mě?“ vykulil oči ďas, „říkal jsem ti, ať to neděláš. Ostatní ďasi tě mohli sežrat.“

„Ale nesežrali,“ pokrčila holčička rameny, „tak kdes byl?“

„Stavěl jsem si kousek odtud nové hnízdo,“ Luarac doplaval ke břehu a počkal, až Bessy sleze a nastoupí na vor.

„Proč?“ nechápala holčička. Hnízdo už přece měl. Ona sama ho viděla jen jednou, když ji ďas vzal do jeskyně, které do břehů ostrova vymlela voda.

Luarac místo odpovědi ponořil hlavu pod vodu. Na hladinu vyplavalo několik bublinek. Ďas někoho volal.

Voda o kus dál po břehu se otevřela. Nad hladinou se objevil další tvor. Podle nazelenalé kůže to byla ďaska. V šupinatém náručí držela malého tvorečka.

„Jé, ty máš miminko,“ vypískla holčička a zamávala na dvojici. Ďaska zvedla ruku na pozdrav a znovu se zanořila do kalné vody. Mládě ještě nedokázalo dýchat vzduch.

„Jo, máme malý,“ zabručel Luarac a postrčil vor od břehu.

„Copak ty nemáš radost?“ podivila se Bessy, když pomalu pádlovala pryč z ostrova.

„Mám. Ale dělá mi to starosti.“

„Proč? Vždyť je to malinký tak roztomilý.“

Luarac neodpověděl. Místo toho silněji postrčil vor vpřed. Chtěl ho co nejrychleji dostat pryč. Malé děvčátko na chatrném voru by pro jeho hlubinné bratry bylo snadnou kořistí.

„Mělčiny jsou zanesené, skoro nic v nich nežije. I já míval problém se nějak uživit. Děcko i máma mají pořád hlad,“ řekl ďas z ničeho nic, když už se blížil protější břeh.

„To je mi líto,“ posmutněla Bessy, „mohla bych ti pomoci? Donesu vám jídlo z domu.“

„Nemůžeme jíst lidské jídlo,“ zamračil se Luarac.

„Určitě máme v mrazáku ryby a tak.“

„To by šlo,“ kývl ďas a naposled strčil do voru. Svázané větve narazily do bahna na břehu. Bessy seskočila do mělké vody, ale uklouzla.

„Pff,“ holčička vyplivla vodu a vyškrábala se na břeh, „donesu vám to jídlo, slibuju.“

„Spoléhám na tebe,“ odpověděl ďas, „a už bys asi měla jít.“

Měl pravdu. Nebe už povážlivě bledlo.

„Tak ahoj. Zítra mě tu máš i s jídlem.“ Bessy vyskočila a rozeběhla se k domovu. Bylo to do kopce, takže postupovala pomaleji. Skoro bez dechu se vyškrábala na terasu a protáhla se dveřmi do svého pokoje. Ještě celá mokrá a udýchaná ze sebe shodila tričko a šortky a oblékla si pyžamo. Rychle si lehla do postele a čekala.

Netrvalo dlouho a domem se rozlehlo drnčení budíku a tiché šramocení, jak rodiče neochotně vstávali. Bylo to stejné jako každé ráno.

„Bessy, vstávat,“ do pokojíku nahlédla její matka, „jak ses vyspala?“

„To už je ránooo?“ protáhla holčička a promnula si oči. Ze všech sil se snažila působit, jako by se zrovna vzbudila.

„Vstávej, ospalče. Za chvíli bude snídane.“

Dívka ospale zabručela a protáhla se. V momentě, kdy se dveře znovu zavřely, vstala a znovu se převlékla. Věděla, že do snídane zbývá ještě nejmíň čtvrt hodiny, během které by si někdo z rodičů mohl všimnout, že není tak rozespalá, jak by měla být. Radši se vrátila na terasu a zasněně se zahleděla do dále.

Byl tu krásný výhled do krajiny. Dům stál na vrcholu útesu nad širokou rychle tekoucí řekou. Za ní se rozprostíraly nekonečné travnaté pláně. V dále se proti nebi rýsovalo pohoří, jehož úbočí obrůstaly husté lesy. Někde tam leželo i jezero.

Holčička si toužebně povzdechla. Tak moc toužila tam teď být. Ostrov na jezeře jí chyběl, i když se z něj vrátila teprve před chvílí. Bylo jí to trochu hloupé, ale nebyla to rodina ďasů, po kom se jí stýskalo nejvíc. Toužila se vrátit ke kamenným blokům. Chtělo se jí na ně vylézt, hrát si u jejich základů a šplhat po stromech kolem.

Bessy se zasněně zahleděla do proudu vody pod sebou. Jak tak sledovala řeku, zapomněla na jednu velmi důležitou věc, která se jí z hlavy vytrácela poměrně často. Zapomněla na čas.

Vanessa a Paul už se svou dcerou vydrželi hodně. To, že na ni čekali se snídání skoro hodinu, rozhodně nebyl největší problém, který s ní měli.

Přesto se Vanessa zvedla, rozhodnutá, že svou dceru k chladnoucí snídání prostě dostane.

Když vstoupila do pokojíku, dceru nikde neviděla. Zato si všimla něčeho jiného. Postel, deka i polštář byly plné písku, který se navíc válel i po podlaze. Ještě večer tam zaručeně nebylo ani zrnko.

Bessy se opírala se o zábradlí na terase a dívala se někam dolů. Když se matka přiblížila, začalo to celé vypadat ještě znepokojivěji. Holčička se zasněně usmívala na něco pod sebou. Stačil jediný pohled, aby Vanessa usoudila, že tenká stružka špinavé vody, která se klikatila na dně kaňonu, rozhodně nestojí za tak nadšený výraz.

„Bess! Pojď už jíst,“ pobídla ji.

„Co?“ holčička překvapeně odskočila od zábradlí, „jo, už jdu.“

Bessy se nechala dovést až do kuchyně, kde se okamžitě vrhla na snídani. Sice nemusela spát, ale hlad po nočním dobrodružství měla.

Na talíř si naložila slaninu s vajíčky a do hrnku si nalila teplé kakao. Jídlo hltala po velkých kusech, skoro nežvýkala a cpala se, jako by už nikdy neměla vidět jídlo.

Rodičům nevěnovala pozornost, dokud před ni matka nepostavila lékovku.

„Já už je brala,“ ohradila se holčička s plnou pusou. Samozřejmě to byla lež.

„Dnešní ranní dávka je pořád tam, kde byla,“ upozornila ji Vanessa.

„Tak jsem asi zapoměla,“ natáhla ruku po lécích, „půjdu to do pokoje něčím zapít.“

„Nikam!“ zarazila ji rázně Vanessa, „sníš to tady.“

„Já nechci!“ odsekla a rozběhla se ke dveřím. Matka ji však včas chytila za límec a přitáhla zpátky na židli. Uvědomila si, jakou dělala chybu, když nechala dceru, aby si léky brala sama. Vždy jí důvěřovala. Když byla Bessy malá, léky přímo vyžadovala.

„Ale musíš. Pomáhají ti.“

„Ne! Nepomáhají! Vidím po nich hrozné věci!!“ vřískala Bessy, „já to nechci!“

„Houby po nich vidíš!“ rozzlobila se Vanessa, „pomáhají ti, takže se o tom s tebou nehodlám bavit. Dokud to nespolkneš, nehneš se odtud.“

Bessy poznala, že to myslí vážně.

„To není fér! Je to po nich tisíckrát horší!“ fňukala. Rodiče to bohužel neobměkčilo.

Nebylo jiná možnost. Holčička si pod matčiným bedlivým pohledem vložila prášky do pusy, napila se a polkla.

„Otevři pusu,“ Vanessa už se nehodlala nechat napálit. Bessy poznala, že nemá jinou možnost. S velkým sebezapřením prášky skutečně spolkla.

„Tak vidíš. A ani to nebolelo,“ usmála se spokojeně Vanessa.

Její dcera na to měla jiný názor. Zdálo se jí, že svět zešedl. Léky jí nikdy nepomáhaly. Oklamaly její mozek. Viděla po nich děsivé věci, necítila to, co by cítit měla. Vrátila se ke snídani, ale za ty dvě minuty vajíčka úplně vychladla, slanina zgumovatěla a na kakau plaval škraloup.

Slezla ze židle a vydala se do koupelny, aby si vyčistila zuby. Z kohoutku však nevytekla ani kapka vody. Vrátila se zpátky do pokoje a vyhlédla ven na terasu. Léky pokřivily její vidění. Teď vypadala krajina jako vyprahlá poušť. Lesy na úpatí vzdálených hor byly vyschlé a z řeky zbyl jen potůček na dně říčního koryta.

Sedla si na postel a rozplakala se. Přesně proto své léky nebrala. Vidiny, které jí způsobovaly, byly otřesné.

Natáhla ruku pro lahvičku s léky, která stála na nočním stolku. Měla jich tu hned několik. Proč jen zapomněla ranní dávku vyhodit?

Uslzenýma očima přelétla nápis na lahvičce. Stálo tam, že léky zmírňují halucinace. Bessy měla problémy se čtením, ale tohle slovo znala. Halucinace. Vidiny. Bludy.

Vztekle mrskla lahvičku na zem. Ten nápis lhal. Prášky vidiny neléčily, způsobovaly je. Mátly její mozek. Pod vlivem léků nedokázala najít cestu k jezeru. Jako by se její kouzelné jezero prostě vypařilo.

Rozhodla se, že už žádné léky polykat nebude. Nikdy. Chce se vrátit na ostrov. Prozkoumat mýtinu a donést jídlo Luaracově rodině. Už žádné vidiny vyprahlé pouště.

U chtění bohužel zůstalo. Rodiče další dny a týdny pečlivě dohlíželi na to, aby své prášky skutečně spolkla. Vanessa to brala velmi vážně. A jak se zdálo, vyplatilo se to. Její dcera se výrazně zklidnila. Ustaly její návštěvy koupelny, při kterých seděla v prázdné vaně a tvrdila, že se koupe nebo že si hraje s rybkami v umyvadle. Konečně nebylo nutné neustále hlídat, co a kde holčička provádí. I bez toho bylo práce nad hlavu. Žít v srdci vyprahlé Austrálie nebyla žádná zábava. Vody bylo málo, protože studna, která jejich rodinu dlouho zásobovala, začala vysychat. Vanessa mnohokrát přemýšlela, jak rozdílný by byl život, kdyby skoro všechny peníze nepadly za balenou vodu a dceřiny léky.

Pro Bessy to byly hrozné týdny. Zdálo se jí, že nemá vůbec žádnou energii. V noci dokonce usínala. Krajina kolem se také nevrátila do normálu. Naopak, zdála se čím dál vyprahlejší. Holčička už toho měla dost. Chtěla, aby vidiny přešly. Celé dny se pokoušela najít způsob, jak se od užívání léků oprostít.

Když už se skoro vzdávala, záminku našla.

Téměř tři měsíce po tom, co začali hlídat užívání léků své dcery, se Paul a Vanessa dozvěděli nepříjemnou zprávu. Práce od nich vyžadovala téměř dvoutýdenní pracovní cestu do Perthu, které se nemohli vyhnout.

Pouhé dva dny před odjezdem bylo rozhodnuto, že Bess pohlídá babička.

Když šli ten den rodiče vyčistit zanesenou studnu, holčička neváhala ani minutu. Sebrala Paulův mobil a našla příslušné číslo. Chvíli to trvalo, ale nakonec se dovolala.

„Paule, potřebuješ ještě něco?“ ozval se babiččin vzdálený hlas.

„To jsem já, babi,“ vypískla Bessy.

„Á, to jsi ty miláčku. Říkal ti tatínek, že pozítří přijedu?“

Teď přišla chvíle, na které to celé záleželo. „Jasně, babi. Uděláš nám zase ty tvoje suprový muffiny?“

„Nám? On ti tatínek neřekl, že s maminkou odjíždí?“ podivila se stařenka.

„Jasně, že vím. Myslím mě a babičku Sophii,“ Bessy skoro nedýchala, když čekala, co na to babička odpoví.

„Ona přijede i Sophie?“ podivila se po krátkém mlčení.

„Jo, teda, ona už přijela. Je s ní strašná švanda.“

„Víš, miláčku, já vlastně zapoměla, že už mám něco domluvného a přijet nemůžu. Jedu s kamarády do Sydney, víš? Mohla bys mi zavolat tatínka, abych mu to mohla říct?“

„Čistí studnu. Já mu to vyřídím,“ slibovala Bessy.

„Tak to budeš moc hodná, beruško. Tak ahoj, já už musím jít balit.“

„Ahoj,“ řekla Bessy, přestože stařenka už zavěsila. Spokojeně se ušklíbala. Věděla, jak babičku od návštěvy odradit. Byla si celkem jistá, že stará paní do žádného Sydney nejede. Byla to jen výmluva, aby nemusela dva týdny sdílet dům s druhou babičkou, se kterou se vzájemně nemohly vystát.

O změně plánů své matky se Paul nedozvěděl. Proto ho velmi překvapilo, když dva dny na to stále ještě nedorazila.

„Nemůžeme odjet, dokud tu nebude,“ říkala co chvíli stále nervóznější Vanessa.

„Má vypnutý mobil. To dělá, jen když řídí, aby ji nikdo nerušil. Určitě už je na cestě,“ přemýšlel nahlas Paul, „a my už vážně musíme jet, nebo nestihneme letadlo.“

Chvíli se ještě dohadovali, ale nakonec přece jen sedli do auta a odjeli. Netušili, že babička vypnula mobil, aby ji nemohli začít přemlouvat. Bessyině lži uvěřila.

Holčička mávala, dokud auto nezmizelo v dálce. Skoro nemohla uvěřit tomu, že její podvod vyšel.

Byla sama, nikdo ji nehlídal, a přece musela zůstat doma. Účinky léků stále neodezněly. Dny trávila uvnitř domu, aby neměla před očima okolní pustou krajinu. Ale prášky pomalu ztrácely svůj vliv. Potřebovala čím dál míň spát a když nakonec sebrala odvalu a otočila kohoutkem, umyvadlo se naplnilo průzračnou vodou. Vidiny ztrácely svoji sílu. Čtvrtý den, co byla sama, se Bessy ve svém pokoji probudila z krátkého, ani ne tříhodinového spánku. Rozběhla se na terasu. Okolí bylo opět zelené a v kaňonu u verandy hučela voda. Halucinace zmizely.

Nečekala ani minutu. Rozběhla se do kuchyně a vytáhla z mrazáku několik makrel a z lednice sebrala plechovku tuňákové pomazánky. Svůj lup schovala do svého batůžku a ten si přehodila přes rameno. Rozběhla se dobře známou cestou. Byla si celkem jistá, že touto trasou šla jednou v noci, když ji rodiče donutili vzít si léky. Tenkrát však našla jen vyschlý kráter obklopený zlámanými větvemi a sluncem vybělenými kostrami ryb. Dnes na tomtéž místě našla bahnitý břeh s ukotveným vorem z větví. Bylo příšerné, jak moc léky manipulovaly s jejím vnímáním. Jak nepřírozeně ho pokřivovaly.

Stáhla vor na hladinu a odrazila s ním od břehu. Luarac tu nebyl, aby ji ochránil, ale jí to bylo jedno. Tolik se těšila, že zapomněla na nebezpečí číhající v hlubinách.

Ani u ostrova svého kamaráda nenašla. Po krátkém váhání schovala batoh do duté vrby v lese. Rozhodla se, že si ho vyzvedne po setmění, až půjde vyhlížet Luaraca ke břehu. Do té doby měla své plány.

Utíkala lesem, dokud stromy neprořídly a neobjevil se svah. Vyškrábala se na něj a konečně byla u cíle. Před ní se objevil kamenný monument, který ji tak přitahoval.

Vylezla na první kvádr, pak na další a další. Přelezla z kamenů na blízkou větev, šplhala po kmenech stromů. Konečně, po dlouhých měsících, kdy ji sužovaly vidiny vyprahlého světa, byla svobodná. Její šťastný smích se nesl daleko po okolí. Velmi dobře ho slyšela i rodina jezerních ďasů, která v hnízdě u ostrova pomalu prohrávala boj s hladem.

Bessy byla naprosto okouzlená. Jednou zakopla a spadla z několikametrové výšky, ale nezranila se. Vlastně neměla ani modřinu. To ji utvrdilo v názoru, že místo, které objevila, je skutečně čarovné. Kde jinde by mohla spadnout a nezranit se?

Čím déle na tom místě byla, tím víc ji fascinovalo. Nevšimla si, že nebe ztmavlo a na nebeskou báň vyplul měsíc a pak opět zašel za obzor. Byla příliš zaujatá hrou. Necítila únavu ani hlad. Cítila se šťastnější než kdykoli před tím. Opojená pocitem volnosti si vůbec nevšimla, že se rozednilo už podruhé. Nevšimla si vůbec ničeho.

Až večer narazila kolenem do kamene a bolest ji konečně vytrhla z opojení. Zděšeně si uvědomila, že už je tma. Neměla tušení, jak dlouho tam je, ale tušila, že se zdržela víc, než chtěla. Rozběhla se zpátky ke břehu a cestou popadla svůj batoh.

To, co uviděla na břehu, ji vyděsilo. Její vor už nebyl přivázaný ke kruhu. Zmizel. Na kalné hladině plavalo jen několik větví, některé ještě převázané kusem provazu. Z vody na ni zíraly oči jezerního ďasa, ve kterých se zračil vztek a nenávist.

„Lu? C... co se děje?“ nechápala Bessy.

„Přišel jsem ti říct, že moje žena a syn dnes ráno zemřeli. Nevydrželi hlad,“ řekl Luarac hlasem plným zloby, „asi jsi měla na práci důležitější věci, než nakrmit hladovějící mládě.“

Bessy polkla. Po tvářích jí stékaly slzy. Věděla, že si hrála déle, než chtěla, ale netušila, jaké to bude mít následky. Nejen pro rodinu ďasů, ale i pro ni. Její vor byl pryč. Neměla, jak se odtud dostat.

Ďasové dokážou mnoho věcí. Ale neumí odpouštět.

Její tělo objevili až po týdnu policisté. Pátrání si vyžádal manželský pár po tom, co zjistil, že jejich duševně nemocnou dceru nikdo nehlídá.

Mrtvá dívka ležela na ostrůvku uprostřed dávno vyschlého jezera. Podle stop se na něm před smrtí pohybovala. Šlápoty byly nalezeny mezi uschlým křovím a pokračovaly dál, k hromadě kamenné suti.

Proč se holčička nevrátila domů, nikdo nevěděl. Kromě malé modřiny na kolenu byla nezraněná. Prošla celý ostrov, ale na vyschlé dno nevstoupila.

Muži, kteří ji našli, ještě dlouho přemýšleli, proč měla v batůžku makrely a tuňákovou pomazánku. Nakonec několik z nich sesbíralo klacky rozházené okolo, svázali z něj kříž a vztyčili ho na místě nálezu na památku dívky, která nerozeznala realitu od snu.